

sen, den sidste Fjer i Høvdingens Hovedprydelse er for længst blæst bort. Men naturligvis, det kan ikke nægtes, som Ordføreren sagde, at visse Erobringer hjemfører Ministeriet. Det har gennemført en brutal Klassekamp, og det er Sejrherr i denne Klassekamp. Det har Plyndringens Bytte med sig hjem. Jeg tænker ikke blot paa de Resultater, de smaa Resultater, som f. Eks. Undervisningsministeren kan notere, da det lykkedes ham at ordne en Overlærerudnævnelse saaledes, at han fik en Venstremand valgt uden at vide det og at fælde en Socialdemokrat, hvad han naturligvis heller ikke anede noget om. Jeg tænker heller ikke paa den højtærede Sundhedsminister, hvis Udnævnelse paa Vejstrup Pige hjem ogsaa havde en højst besynderlig Karakter. Disse to Handlinger vil jo blot belære os og andre om Karakteren af det Hykleri, som i en tidligere Periode præsteredes af Venstre. Disse to Tilfælde, som maaske andre ogsaa har i Sinde at beskæftige sig med, skal jeg ikke fordybe mig i, det er jo kun smaa Enkeltheder i dette Ministeriums Praksis.

Men paa større Omraader er det dog værd ogsaa at se, hvorledes det egentlig forholder sig med dette Ministeriums Evne til at løse de Opgaver, som det stillede med. Ministeriet mødte jo overmaade stolt frem med færdige Meninger om praktisk talt alt muligt: det kongelige Teaters Underskud skulde afskaffes i en Haandevending, Nationalmuseets Bygningsforhold skulde ordnes, Landmandsbanksagen skulde hurtigt frem til endelig Løsning, Erhvervskrisen skulde modvirkes, Arbejdsløsheden bekæmpes, Skatterne nedsættes. Ja, Vælgerne kan synges med den gamle Vise, som Matrosen sang, da han gik i Land: Hvor er I henne, store og smaa? Eller med en anden Digter: De svandt, de svandt, de skønne Drømme! Intet er sket af alle de Ting, som man mødte med som Programsager, som Løfter, som Opgaver, om hvilke man havde sin Mening fuldt færdig. Den højtærede Undervisningsminister vidste jo, da han sad ovre i Gedved, Besked om alt muligt vedrørende det kongelige Teater, Nationalmuseet og hundrede andre Ting, og da han rykkede ind i Palæet, var han fuldkommen klar over, hvordan det alt sammen skulde ordnes. 7 Maaneder efter har han ikke ordnet det allermindste. En Forkludring af forskellige Ting er det eneste, der er sket, en Forøgelse af den Forvirring, der i Forvejen herskede med Hensyn til Teatrets og Museets Forhold. Oparbejdelse af ny Gæld og af Underskud, det er, hvad man har præsteret, og ingen venter vist

nu mere, at det nuværende Ministerium skal bringe Orden i det Kaos, det efterhaanden har opnaaet at skabe.

Vi ser det med Landmandsbanken. Landmandsbanken, som var et af Hovedpunkterne i Programtalen, ja, den fik en ny Omgang Uro og Forstyrrelse, men en Løsning blev der ikke noget af. Det viste sig, at Trylleord fra Statsministeren ikke er i Stand til at klare denne store og vigtige Sag. Der kræves virkelig Handling i denne Sag, og jeg gentager, hvad jeg sagde, da det lille Forslag, som var fremme, behandles: at det er selvfølgelig i høj Grad ønskeligt at komme til Klarhed over, hvorledes den Sag skal løses. Det er jo mange bekendt, at selve Statsministeren har interesseret sig stærkt for denne Sag og er stødt paa Vanskeligheder, saa at han ikke en Gang kunde gennemføre de Planer, han gik svanger med. Hvad skal saa den Ressortminister sige, der har Sagen under sig, naar selve Statsministeren har maattet give op i sine Bestræbelser.

Hvad angaar Erhvervskrisen og Arbejdsløsheden, vil vel ingen paastaa, at det har forbedret sig, siden hin Tale blev holdt den 17. December, da disse to Ting blev gjort til et Hovedpunkt i Ministeriets Arbejdsprogram. Ingen vil vel paastaa, at Arbejdsløsheden, som vi nu kender den med 54 000 arbejdsløse ved Midsommertid, er i normal Orden, og ingen har vel heller hørt, at Erhvervslivet med synderlig Glæde ser paa eller føler sig tilfredsstillet ved, hvad der hidtil er udrettet. Jeg hørte ganske vist, at den ærede Ordfører blandt sine mange Tal ogsaa havde et, der hed 55 Mill. Kr., som var anvendt til Lettelser for Erhvervslivet. Jeg tror ikke, han skal vente nogen Takkeadresse foreløbig, Erhvervslivet sidder stadig og leder efter deres Andel i disse 55 Millioner. Men ved dette Spørgsmaal er der jo ingen Grund til at opholde sig i Dag, antager jeg. Jeg formoder, at vi i Morgen eller paa Lørdag skal behandle de Konservatives Kriseforslag, og der faar vi saa Lejlighed til at udtale os om Erhvervsforholdene.

Jeg skal blot tilføje i Anledning af det ærede Medlem Hr. Martin Hansens Bemærkninger om Arbejdernes Stilling, at det er jo en ikke ukendt Tale, at Arbejdernes værnsagod skal rette sig efter Verdensmarkedets Lønninger, efter Verdensmarkedets Priser, ligesom Landmændene gør. Ja, jeg ved vel, at Landmændene kan nok saa nogenlunde indrette sig derefter. Det Verdensmarked, de er henvist til, er jo ikke det daarligste, saa naar det sætter Prisen, er der vel ingen Grund til at være